

[Bertel Dahlgaard.]

mig til det andet Spørgsmaal, om Fremtidens Ordning, vil jeg sige, at der er ikke blot min Forstand med, men der er egentlig ogsaa mit Hjerte til Stede. Det er her, jeg tror de Problemer ligger, som til syvende og sidst er de vigtigste. Jeg vil gerne sige, at jeg paa dette Punkt var lidt skuffet, jeg syntes, at den højtærede Statsminister ligesom tog mindre positivt paa hele dette Spørgsmaal. Det var, som om den højtærede Statsminister mente, det kunde jo være meget rart, hvis Arbejdere og Arbejdsgivere fremtidig kunde komme lidt bedre ud af det sammen og kunde snakke lidt bedre med hinanden og have lidt mere Samfølelse og alt saadant noget, og det kan jo være rigtigt nok, men det er ikke tilstrækkeligt. Der er afgørende Forhold i Samfundets økonomiske og sociale Struktur i Dag, der maa ændres, inden man kan regne med, at den fælles Interesse i den størst mulige Produktion, i de bedst mulige Forhold paa Arbejdspladserne, den mest frugtbare Udvikling af Erhvervslivet kan gøre sig gældende; der er visse fundamentale Ting i denne Samfundets Struktur, der maa ændres, inden man kan regne med, at en mere ideel Tilstand paa dette Omraade kan komme frem.

Jeg skal slet ikke paa dette Tidspunkt gentage de Betragtninger, som jeg fremsatte ved Lovforslagets Forelæggelse, men blot endnu sige angaaende dette sidste Spørgsmaal, at naar den højtærede Statsminister syntes at antyde, at han paa en Maade havde mere Tiltro til, at en Udvikling henimod en saadan Nyordning kunde fremkomme alene gennem Forhandlingerne og Overvejelserne Parterne imellem, saa er jeg af den stik modsatte Anskuelse. I hele dette Forhold — det gælder i Voldgiftsspørgsmaalet, det gælder i disse store Spørgsmaal paa længere Sigt — er der tre Parter. Der er de to Parter, der staar i Kampstillingen over for hinanden, og saa er der den tredie Part, der er det fælles Samfund, Samfundets og Statens Repræsentanter, og den Dag, da en saadan Nyordning skal forberedes, kan den tredie Part i Sagen ikke være fraværende. Derfor vil jeg meget haabe, at den højtærede Statsminister og Regeringen vil være velvillige over for det Forslag, der her foreligger om at bringe disse tre Parter sammen i den Kommission, der her er foreslaaet.

Jeg skal med disse Ord endnu en Gang takke den højtærede Statsminister for de jo alt i alt venlige Udtalelser, hvormed han tog imod Lovforslaget.

Hans Hedtoft: Det er rigtigt, som det alt er sagt, at det Problem, som nærværende Lovforslag handler om, er et af Tidens paatrængende, et af Tidens vigtigste og — vi kan lige saa godt sige det rent ud — tillige et af Tidens mest besværlige Problemer at naa til en Løsning af. Det er ikke alene her i Landet, men det er hele Verden over, at dette Problem i hele sit Omfang taarner sig op. Vi har i den allerseneste Tid set, hvordan man i forskellige Lande foretager Skridt for at søge at hindre Arbejdskonflikter. Jeg nævnte selv for nylig paa De samvirkende Fagforbunds Generalforsamling det, der er sket i Norge i den sidste Tid, hvor de norske Arbejdere paa den norske Landsorganisations Aarsmøde enstemmigt accepterede, at den norske Regering i Tilfælde af, at der skulde udbryde Arbejdskonflikter, der truede Genrejningsarbejdet, fik Bemyndigelse til at afgøre økonomiske Uoverensstemmelser gennem et Løn- og Tarifnævn. I Finland, læser vi, har Regeringen nylig grebet ind over for en Landarbejderstrejke og skal endog have udkommanderet Militær, i Finland, til at udføre Arbejdet, det vil sige foretaget samme Skridt, som den engelske Arbejderregering for nogen Tid siden maatte gøre over for en engelsk Havnearbejderstrejke. Den finske Minister Härmä sagde for nylig i en Tale, at det er Regeringens Hensigt at gennemføre et Pris- og Lønstop, og at det med Henblik paa den spændte økonomiske Situation kun paatænkes at regulere de laveste Lønninger i Finland op med 8 pCt. I Polen, Tjekkosllovakiet og i Balkanlandene, der — det kan man vel godt sige — alle sammen nu hører til Sovjetunionens Interesseomraade, og hvor ledende Kommuniste sidder i politiske Nøglestillinger, er der simpelt hen Strejkeforbud i Dag, og selv i Liberalismens Højborg, i Amerika, er der nylig gennemført en Lov, der giver Præsidenten vidtgaaende Beføjelser med Hensyn til Bekæmpelse af Arbejdskonflikter, dersom han anser Arbejdet for livsvigtigt for Bevarelsen af den nationale Økonomi. Den amerikanske Præsident har bl. a. faaet Magt til at indkalde som værnepligtige alle Personer, der findes nødvendige for at drive strejkeramte Industrier.

Jeg nævner alt dette, fordi det viser Rigtigheden af det, jeg indledningsvis sagde, at Problemet er aktuelt overalt og i alle Lande, og uanset Samfundssystemer og Ideologier søger man og maa man søge ad forskellige Veje at nærme sig en Løsning paa dette Problem.

Vi har paa samme Maade Problemet